

на, нищо не прѣдприемалъ за отстранението ѝ или поне да си приготви залози за най голѣми и вѣрни успѣхи въ нея, а напротивъ правялъ всичко за ускорението ѝ и за още по голѣмо раздражение и ожесточение на Картагенъ, съ несправедливото отнемание отъ него Сардиния посрѣдъ мира и налагание нему нова контрибуция отъ 1.200 таланта. Като взелъ подъ свое покровителство и защита Сагунтъ и другитѣ гръцки колонии въ Испания, той не имъ оказалъ ѳвреме нито едното, нито другото, и като че ли не желающъ и даже опасющъ се отъ новата война, вмѣсто да испрати войски — два пѣти съвсѣмъ безполезно испращалъ до Аннибала и въ Картагенъ пратеници да губи време за празни и безплодни прѣговори. Най послѣ — което е най важното — когато войната била вече неизбѣжна и даже обявена, той и не подозиралъ, отъ къмъ коя страна ще го грози страшната опасностъ. Въ странното си заслѣпение, той билъ убѣденъ, че театръ на новата война ще бжде както по напрѣдъ — Сицилия и новия — Испания. Това се вижда отъ първитѣ му военни распоряждания слѣдъ обявяванието на войната. Въ 218 година билъ направенъ наборъ на 6 римски легиона, всѣкий отъ по 4.000 души пѣхота и 300 души конница, всичко 24.000 души пѣхота и 1.800 души конница; съюзницитѣ извадили 44.000 души пѣхота и 4.000 души конница, което съставлявало всичко навсичко 68.000 пѣхота и 5.800 конница или 73.800 души всичко въобще войска. Освѣнъ това пригответна била флота отъ 220 квинквереми (съ 5 рѣда лопати) и 20 лежки морски кораби. Тѣзи сили били распрѣдѣлени и получили слѣдующия родъ назначение: едина отъ консулитѣ, Тиб. Семпроний Лонгъ, съ 2

римски легиона, 17.800 души съюзни войски (16.000 пѣхота и 1.800 конница), 160 квинквереми и 12 лежки кораби, получили назначение да прѣмине въ Сицилия и отъ тамъ въ Африка. Другия консулъ, П. Корнелий Сципионъ, съ 2 римски легиона, 14.000 пѣхота и 1.200 души конница съюзници, 60 квинквереми и 8 лежки кораба, получилъ назначение да прѣмине въ Испания и да противудѣйствиува въ нея на Аннибала. Най послѣ претора Л. Манлий, съ сжщо такива сили, съ каквито и Сципионъ, но само съ 1000 души конница, билъ испратенъ въ Цизалпинска Галлия, да я държи въ покорностъ и рѣдъ. И тѣй отъ 73.800 души войска — 26.400 съ Семпрония били испратени въ Сицилия и Африка, 23.800 съ Сципиона въ Испания и 23.600 съ Манлия въ Цизалпинска Галлия. «Това распрѣдѣление на силитѣ показва — казва генералъ Водонкуръ — колко римлянитѣ се бъркали относително Аннибала и колко малко имъ били извѣстни неговитѣ срѣдства. Тѣ не сж се съмнявали въ намѣрението му да ги нападне въ самата Италия*), и не направили нищо, каквото било нужно за да го задържатъ. Упоени отъ тържеството си надъ Картагенъ въ 1-та война съ него и послѣ нея, прѣзирайки побѣденитѣ отъ тѣхъ картагенци, тѣ не намирали за нужно да правятъ извънрѣдни усилия за новата война съ тѣхъ. Тѣ даже и не подозирали, че Аннибалъ ималъ и сила, и твърдостъ на духа, необходими за изпълнение на замисленото отъ него прѣдприятие. Тѣ намислили да направятъ диверсия въ Африка, но тѣзи диверсия можала да бжде дѣйствителна само при условие на спокойствие въ Италия. Тѣ испратили Сципиона да нападне Аннибала въ Испания, но

*) Едва-ли, както ще видимъ по долу.